

ЗМІСТ

Від авторки	4
Перше вересня в житті єдинорога	6
Лови темряву	22
Рецепт найкращої помилки	34
Коли для всіх є місце під пальмою.....	48
Найважливіші гостинці	62
Хто любить боятися?	78
Зелене Свято	94
Післямова.....	110

ВІД АВТОРКИ

Якщо ви розгорнули цю книжку, то маєте на це вагомі причини: можливо, хочете розважитися й від душі пореготати, а можливо — стати хоробриком і навчитися долати страхи. Скажу по секрету, у самих Горішкових Плавнях було багато охочих її почитати. Одного разу черга була такою довжелезною, що закрутилася, наче величезний равлик!

Отож, любі мої, Горішкові Плавні — то особливе лісове містечко, в якому ростуть найсмачніші у світі волоські й лісові горіхи. Мешканці дуже оберігають свої ласощі від затоплень, та коли річка виходить із берегів — і горішникам непереливки. У такі мокрі часи на Горіхову фабрику з усіх усюд привозять усілякі екзотичні горіхи. З-поміж них є арахіс, кеш'ю, фісташки, мигдаль, кедрові горішки і навіть бразильські та кокосові горіхи. Уявіть лишень, скільки смакоти можна з них зготувати!

Одне слово, у містечку завжди кипить робота. Дорослі щось творять, діти — витворюють... І в усіх неодмінно є якась таємниця. А ще після кожної історії ви зможете зазирнути до Совиної Порадні. Ох, порад там хоч греблю гати! Стане на всіх. Це я вам обіцяю.

І наостанок скажу відверто, як же я *наважилася* написати цю книжку. Чесно кажучи, я дуже *хвилювалася*. Часом *боялася* зробити щось не так. (Гадаю, ви теж мали таке відчуття, коли бралися до чогось нового, еге ж?..) І знаєте, хто допоміг мені подолати цей страх? Совочка Крапочка, яка розповіла неймовірну історію хоробрості.

Потім вона познайомила мене зі своїми друзями:

- єдинорогом Тарасиком, який боявся йти до школи;
- мишкою Льолею, яка боялася темряви;
- кенгурятком Кіко, який боявся, що батьки його більше не люблять;
- білочкою Мартою, яка боялася висоти;
- білчням Ромчиком, який боявся вогню;
- зайчням Мирком, який боявся лікарів;
- та вовчиком Буцем, який понад усе боявся осоромитися.

І, скажу я вам, ця компанія припала мені до душі. Ми так насміялися й наплакалися, що я вже чекаю першої-ліпшої нагоди, щоб знову з ними зустрітися. Можливо, на сторінках наступної книжки.

Дякую натхненникам і натхненницям, помічникам і помічницям цієї книжки:

донечці Даринці за ведмедика Капчика та світ її дитинства, її подружці Златі за гру «Лови темряву», сину Ромчику, який за час підготовки книжки встиг зародитися, народитися і навіть виростити чотири зуба, чоловікові Андрію — найпершому моєму читачеві — за неймовірну підтримку, бабусям Олі, Лесі та дідусеві Володі, завдяки яким я мала час на писання, гурту письменників на чолі з Володимиром Ареневим — за слухання та слушні підказки, Олені Рибці за лагідну довіру, а також життю за весь дивовижний досвід страхів і хоробрості.

Катерина Єгорушкіна

ПЕРШЕ ВЕРЕСНЯ В ЖИТТІ ЄДИНОРОГА

Перехід із Круглого садочка до Трикутної школи може здатися звичайною річчю. Але не тоді, коли йдеш на рік раніше й мусиш попрощатися зі своїми друзями. І зовсім не тоді, коли ти єдинокорінь, який народився в сім'ї звичайних коней. Мама — гніда, працює вихователькою в садочку, тато — білий і блакитноокий, займається туристичним бізнесом. Така собі сім'я. І тут — овва! — народився коник Тарасик, який за кілька місяців виявився єдинокорінь. Білий, з брунатними плямками й зеленими очима. До яких тільки лікарів батьки не зверталися, аби вилікували ту дивну гулю, яка ще й свербіла! Якими мазями не мастили!.. А ріг нікуди не зникав. Ріс та й ріс потихеньку разом із Тарасиком. Урешті-решт батькам довелося змиритися, а лікарям визнати цей випадок варіантом норми.

Якось на горищі стайні тато знайшов старі світлини, й серед них натрапив на фото його прадіда: гордовитий, розкішно вбраний і з рогом на голові. Щоправда, світлина була така стара, що важко було розгледіти, чи справжній був ріг, чи поролоновий. Хтозна, може, то був просто карнавальний костюм, бо прадід грав роль придворного единорога?..

Хай там як, Тарасик раніше тим не переймався. Та й у садочку проблем із рогом не було. Лиш одного разу, поки він роззувався, хтось із групи повісив на рога своє пальто. Единоріг підвів погляд і від несподіванки мало не гепнувся! «Кепські жарти, — сказала тоді мама-вихователька. — Зовсім не смішно!» Відтоді ніхто в садочку його не зачіпав.

Зовсім інша річ — школа. Замість мами-виховательки — чужа вчителька, і діти в класі не всі знайомі... Хтозна, як вони поставляться до єдинорога?

Тарасик стояв на залитому сонцем шкільному подвір'ї й жував щось навдивовижу смачненьке. Таке святкове й соковите...

— Гей, синку, нащо ти з'їв букет для першої вчительки? Я ж тебе годувала! — прискакала захекана мама Кобила. — На хвилю забарилася — і тут така халепа! Де я тепер візьму такі розкішні ромашки?

— Е-е-е-е... — Єдинорожик ледь отямився від задуми. — А хіба вчителі їдять букети?

— Хочуть — їдять, не хочуть — ставлять у вазу й дивляться на них. І що ж тепер робити? — бідкалася пані Кобила й щось шукала у своїй

здоровенній сумці. — Так, запасну шкільну форму взяла, запасні шкарпетки, зошити, компот, борщ у термосі, ключі від стайні... А запасного букета немає! Навіть малесенького... Ох... Зайду-но я до директорки й дізнаюся, як звуть твою вчительку.

Мама Кобила дуже розхвилювалася, бо перший день у школі пішов геть не за планом. Залишилося сподіватися, що синок швидко звикне й знайде нових друзів. А ще було б добре, якби тато Кінь устиг примчати з роботи... Та хіба його відпустять? Зараз у Конико-Подільському замку гарячий сезон, і всі туристи страшенно хочуть покататися на білому коні. Інколи видираються по двоє, по троє, і не стільки їздять, скільки фотографуються. Особливо дивні туристи-панди: завжди лізуть без черги й мило всміхаються. Тато Кінь тепер навчився всміхатися майже як панда!

А Тарасику було геть не весело. «Може, повернутися до садочка? — розмірковував єдинорожик. — Там веселі друзі, улюблені іграшки... Хоча бігати по колу й спати вдень мені набридло. Та й усі книжки перечитав... Мама каже, що я дуже розумний і мені в школі буде цікавіше...»

— Ба-а-ах! — щось гучно луснуло.

«Буць!» Тарасик відчув біль між ребрами. Від несподіванки єдинорожик не міг і слова мовити.

— Гей ти, коню рогатий! — гукнув вовчик Буць. — У тебе очі на потилиці чи що? Ти своїм рогом протнув мою святкову кульку!

Ребра боліли, а в голові роїлися думки: «Що сталося? Як це так?! Битися ж не можна... У садочку такого не було! Звідки взялася ця кулька?! Ну я й незграба...»

Єдинорожик почувався ображеним і спантеличеним. У садочку на нього ніхто не нападав — і він не навчився давати відсіч.

— Ну, вибач... — неохоче форкнув Тарасик.

— Перед мамою будеш вибачатися! А тут дивись своїми баньками, куди сунеш.

Вовчик спробував вишкіритися, але вийшло смішно: у його пащі трохи зубів повипадало, а нові не вирости. Звірята довкола засміялися.

— Ги-ги! Крутелик беззубий! — заливався від сміху Їжачок. Ще хвилику — і він покотився би по землі, розлякуючи ніжних мишок і сонь.

— Дурний кактус! — сердито процідив вовчик.

— А ви знаєте, що тільки невиховані звірі насміхаються одне з одного? — виступила наперед білочка. — Усі ми різні. Хтось має хвоста, хтось рога, а хтось колючі голки на спині. Але це не причина кепкувати. Ну ж бо, помиріться й давайте знайомитись! Я — Марта.

— Я — Буць, — мовив вовчик.

— А я — Тарасик...

Звірята приглядалися одне до одного, хвалилися наплічниками, питали, хто що любить їсти. Погодьтеся, це важливо знати, коли в тебе такі різні друзі.

— Гей, діти, — проіржала мама Кобила, наближаючись до компанії, — зараз прийде ваша перша вчителька. Пані Кенгуру!

— Кенгуру?! — в один голос вигукнули звірята.

— Це та, що в книжці намальована? — поцікавилася Марта.

— Ні, інша, — мовила пані Кобила. — Це деревна кенгуру, вона живе на дереві.

— Ох! — Звірята намагалися уявити, як кенгуру скаче по гілках. Але не дуже вдавалося. Принаймні деревам такий *гілкотрус* на-вряд чи сподобався б.

— Хро! — голосно привіталася пані Кенгуру.

